

[Korsgaard.]

til Bedømmelse af, hvorledes Forholdene stiller sig i indeværende Finansaar. Det undrer mig derfor overmaade meget, at det næsten ikke er muligt at faa de til enhver Tid værende Finansministre til at udtale sig om dette. Et Punkt, de næsten altid gaar udenom, og hvor de dog ganske sikkert maa være i Besiddelse af betydelig Viden, er Spørgsmaalet om de direkte Skatters Indgang. Nu er det jo saa heldigt, at man til en vis Grad kan slutte fra Budgettet for det kommende Aar til det Aar, hvori man befinder sig, og det kan man vel ogsaa for den Periode, der her er Tale om. Og her kan man vel saa sige, at dette, at de direkte Skatter for det kommende Aar beregnes at ville give 102 Mill. Kr., hvilket vistnok er en 5—6 Mill. Kr. mere, end der er regnet for indeværende Finansaar, viser vistnok i Virkeligheden, at man for indeværende Finansaar venter netop at faa nogenlunde de 102 Mill. Kr. og ikke de 96 Mill. Kr., der er regnet med. Saa indirekte kan man vel sige, man til en vis Grad her har faaet Svar paa Spørgsmaalet. Men jeg begriber, som sagt, ikke, hvorfor man ikke fra Finansministerens Side med Begærlighed griber Lejligheden til at fortælle Rigsdagens Medlemmer og hele Landets Befolkning alt, hvad man nu mener at kunne fortælle dem, og som er nogenlunde fast underbygget.

Hvad det indeværende Finansaar angaar, er det, som jeg for længst har spaaet, og som det saa sandelig ikke har været svært at se for dem, der vilde se, nogenlunde givet, at man for Statsbanerne maa regne med et langt større Underskud end det, der er opført paa Finansloven. Man kan vel antage, at det vil komme til at dreje sig om en 6—8 Mill. Kr. Foreløbig har Ministeriet jo indstillet sig paa, at det bliver 6 Mill. Kr. Det kan være, vi kan nøjes med dette Tal; jeg er tilbøjelig til at tro, at man maa endnu højere op. Finansloven for 1930—31 viser jo et Overskud paa 13 Mill. Kr. Herfra maa gaa de 5 Millioner som Følge af, at Ministeriet fik Restaurationsskatten ophævet, og for saa vidt viser Finansloven kun et Overskud paa 8 Mill. Kr. Jeg tror imidlertid, at Finanslovens Hovedposter i Virkeligheden er i saa høj Grad forkerte, at det ikke er nogen god Lov med Hensyn til at vise saa nogenlunde det, man henholdsvis maa af

med til Statsvirksomhederne og omvendt vil faa ind gennem Skatterne. Jeg tror, at den rigtige, i hvert Fald saa nogenlunde rigtige, Opstilling vil være, at de 13 Mill. Kr. skal formindskes med, for ikke at regne for højt, 6 Mill. Kr., som Statsbanerne vil sluge mere end beregnet, hvorefter der bliver 7 Mill. Kr. tilbage. Omvendt vil de direkte Skatter, tror jeg, give mindst 5 Mill. Kr. mere end antaget. Med Hensyn til de indirekte Skatter ligger Forholdet saaledes, at de vil give mere end anført paa Finansloven, og det til Trods for, at Restaurationsskatten er ophævet. Jeg tror derfor, at man, uden paa nogen Maade at være Optimist maa kunne antage, at Overskuddet for indeværende Finansaar vil komme til at ligge omkring 13—15 Mill. Kr.

Man kan naturligvis sige, at saa har man ingenting til Tillægsbevillingsloven. De fornødne Midler hertil vil jeg imidlertid antage, man faar dels gennem de Besparelser, man i hvert Fald normalt altid faar paa Udgiftssiden, dels gennem ekstraordinære Indtægter af særlig Art, saasom Indtægt fra Nationalbank, Spritfabrikker, og hvad der nu ellers kan være.

Alt i alt tror jeg altsaa, at det indeværende Finansaar tegner til at blive nogenlunde lige saa lyst som det Aar, der gik.

Det kommende Finansaar skal jeg opholde mig grumme lidt ved, thi for dette Aars Vedkommende maa jeg erkende, at som Forholdene ligger, er man inde i ganske overordentlig usikre Forhold. Her vil jeg gerne udtale som min Mening, at naar den højtærede Finansminister staaende overfor de Forhold, vi nu staar overfor, alligevel rent talmæssigt i sine Opstillinger regner efter en vis Formel, som man, saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser, nu en Gang benytter i Finansministeriet, handler han ikke rigtigt.

Jeg kan ikke se rettere end, at enhver siddende Finansminister maa have Ret til personlig at skønne over Situationen. Jeg er fuldkommen klar over, at dette Skøn kan slaa fejl, og saa maa Finansministeren finde sig i at faa fortalt, at han forstod ikke at bedømme Situationen. Omvendt synes det mig, at det vilde være den største Hæder, en Finansminister overhovedet kunde tilægge sig, at han Aar for Aar kunde vise, at